

abc-ul creștinului Umblarea în Duhul

„Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii.“
(Galateni 5.16)

Cum este Duhul Sfânt care locuiește în mine? — Nu ne vine greu să înțelegem că Duhul Sfânt, care locuiește în noi ca persoană, este desăvârșit, dumnezeiesc. El este Duhul lui Dumnezeu și astfel posedă toate caracteristicile Lui: El este lumină și în El nu este întuneric (1 Ioan 1.5), El este dragoste (1 Ioan 4.8), El este Duhul vieții (Romani 8.2), al adevărului (Ioan 15.26; 1 Ioan 5.6 etc.), al înțelepciunii (Efeseni 1.17), al puterii, al dragostei și al chibzuinței (2 Timotei 1.7).

Roada, pe care o produce El în viața noastră, corespunde ființei Sale: „Dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare“ (Galateni 5.22).

„Carnea“, care este în mine atât timp cât mă aflu pe pământ, este împotriva „Duhului“ și nu își va schimba caracterul niciodată. — Și această realitate nu e greu de înțeles. Deoarece am suspinat prea mult sub stricăciunea vechii noastre firi, nu ne mirăm că în Cuvânt „carnea“ este osândită complet și că sunt numite ca fapte ale „cării“ următoarele: „curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora“ (Galateni 5.20, 21).

„Eul“ meu poate umbla fie „în Duh“, fie „potrivit cărnii“. — „Nu înțeleg acest lucru“, vei spune probabil. „Nu există între teritoriul acestor doi adversari de neîmpăcat, care caută să mă conducă, un loc neutru, în care să pot trăi liniștit?“

Răspunsul este simplu: Pot face fie voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu, fie voia mea proprie. Între ascultare și neascultare nu există o a treia posibilitate. Îi pot aduce lui Dumnezeu „jertfe de ardere-de-tot“ ca Saul. Dar dacă nu fac acest lucru în concordanță cu ceea ce îmi poruncește Cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este înaintea lui Dumnezeu un păcat al îndărătniciei și al propriei voințe (1 Samuel 13 și 15). Pot rămâne „între staule“ ca Ruben „pentru a auzi fluierăturile turmelor“, gândind că acest lucru nu e rău. Dar dacă știu că dușmanul este în țară și că pe mulți oameni îi amenință moartea, moartea veșnică, atunci inactivitatea mea este neascultare, care se pedepsește (Judecători 5.16). În sfârșit, pot merge să-mi îngrop tatăl. Dar dacă îndatoririle față de rudele mele o iau înaintea urmării lui Isus și nu sunt o parte componentă a acestei urmări, atunci această exercitare binevoitoare a dragostei nu izvorăște din „Duh“, ci din „carne“ (Matei 8.21-22).

Nu, nu există un loc neutru între câmpul de acțiune al „Duhului“ în viața mea și scena activității „cării“ în mine. Iar dacă mai caut acest loc neutru, atunci aceasta dovedește că viața mea încă nu este predată fără rezerve Domnului.

Știi cum funcționează un automobil. El merge înainte sau înapoi. O altă mișcare nu face. Apostolul Pavel a umblat în mare credincioșie „în Duhul“. De aceea a alergat cu toată puterea spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (Filipeni 3). Dima, care a mers înainte un timp alături de apostolul Pavel, nu numai că s-a oprit, ci a mers înapoi: el a îndrăgît veacul de acum. Cât de repede s-a mărit distanța dintre cei doi! Ce trist! (Filimon 24; 2 Timotei 4.10)

În Romani 6.2, apostolul întreabă: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el?“ Numai Duhul Sfânt are voie să influențeze hotărârile inimii mele și să călăuzească umblarea mea. Cum pot să deosebesc ce este „din Duh“ și ce este „din carne“? Acest lucru nu e totdeauna simplu! — Oul unui cuc arată ca oul unei codobature, iar un ochi neexperimentat nu le poate deosebi. Tot astfel, și celui care nu umblă de mult timp pe calea

creinței i se pare deseori greu să deosebească ce este „din carne“ și ce este „din Duh“, mai ales când un lucru se apropie de el abia în germene, iar roadele coapte nu sunt încă vizibile.

Chiar dacă această capacitate de deosebire a lucrurilor este într-o oarecare privință o problemă de experiență, totuși mult mai important este să ai o inimă neîmpărțită, care este îndreptată spre Hristos în slavă, ca Pavel (Filipeni 3), și un ochi curat ca al orbului din naștere care a fost vindecat (Ioan 9). Chiar și un creștin matur, căruia îi lipsește vegherea, poate fi făcut de rușine în această privință de un copilăș în credință, care posedă aceste două lucruri. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ochii Domnului cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El“ (2 Cronici 16.9) și „lumina trupului este ochiul; când ochiul tău este curat, tot trupul tău este, de asemenea, plin de lumină; iar când ochiul este rău, și trupul tău este plin de întuneric“ (Luca 11.34-36).

Dumnezeu i-a dat lui Avraam indicația simplă: „Umblă înaintea feței Mele și fii integru“ (Geneza 17.1). Astfel ne ajută și pe noi întrebările simple: „Mă aduce acest lucru mai aproape de Domnul Isus sau mă conduce departe de El? Este folositor în slujba Sa?“ De cine mă îngrijesc? Semăn „pentru Duhul“ sau „pentru fire“? (Romani 13.14; Galateni 6.8) — Unora, și mai ales tinerilor credincioși, li se pare deseori o mare strădanie să biruiască pofta firii și să spună „nu“ lumii și păcatului.

Dar întrebarea este: Semăn „pentru Duhul“ sau „pentru fire“? Atât binele, cât și răul au nevoie de pregătire. Trebuie să fim veghetori ce pregătim. Poți semăna buruieni în loc de flori; poți da îngrășământ plantelor rele în loc să dai celor bune. Care vor crește și vor deveni puternice?

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța bună (Luca 8.11). Îl răspândesc din belșug în inima mea prin citire cu râvnă și cu rugăciune? Cuget asupra lui (Psalm 119.148)? Trăiesc din el (Matei 4.4)? Las Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în mine (Coloseni 3.16)? Sunt un împlinitor al Cuvântului sau un ascultător uituc (Iacov 1.21-25)?

Lumea intră așa de ușor sub formă de reviste sau cărți în familiile copiilor lui Dumnezeu, deși aceștia rămân departe de locurile de plăceri și păcate. Multe din acestea sunt hrană pentru carne. Dorințele care rezultă de aici devin pe neobservate tari și poruncitoare. Cât de greu este să birui lumea, când o las să-mi umple inima!

Cum a ajuns David la cădere? Prin inactivitatea sa! Ioab, toți slujitorii lui David și tot Israelul erau pe câmpul de luptă; dar împăratul se plimba seara pe acoperișul casei! Oare mă mai mir, dacă din inima mea vin gânduri rele care devin păcate groaznice? În nici o altă atmosferă nu se poate dezvolta mai bine „carnea“ ca în spațiul trândăvelii, al leneviei (Proverbe 6.10-11; 1 Timotei 5.13). De aceea credincioșii de pe insula Creta, care se aflau în acest pericol, trebuiau să „aibă grijă să fie cei dintâi în fapte bune“ (Tit 1.12; 3.8). Să punem la inimă și acest îndemn și să fim „cei dintâi în fapte bune“, fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte pentru fiecare dintre noi (Efeseni 2.10)!

Walter Gschwind